

Sebastijan
č. 1

22. decembar 1925

Osvobojenje.

Svih novih bratstva skriješi vrat,
Tu je svetlo mlečno mleko
ki so bremeniči narode tri.
Poslavaši se po letu svetu,
Svati predstavi so te izgubili,
vrak predmetov vseh težic
ki so nas spremnili dolgo noči,
in tam prineslo je srečih moči,
nas, narode čiste brezke hudi, nam narodom določil sreči.

Uroči plamenički se zavojili v plamen,
vločki, lek maniči k temi plameni,
k temi na deli preživeli hanovi,
ki Že krovu kraljevščice krasili,
korci narodov živo gospode kralj.

Povest našega rareda.

Traalednjih včetekih mi bo, dragi čitači, leži in čitatec, na vnapadajo nekaka kronika našega rareda. Iz teh grobih očesov boste lahko prebrali, kaj, moč vrili veselca in prestali nevrijeme, ga na tej polni poti, po kateri še sedno leta tava nai blah korak in ki ji namenimo priti do njija čer 16 mesecov, ko bomo sedli za zeleno zivo.

Fideli bodo ..., da nam med dovedanjim žudi, ker niso vele samo dehtice učne, kakor včasih tudi neke prevelik optimist, ker vec žudi med čujem in hujivami smo šeja že blodili. Hajte dočiveli smo četrtike, kar bi jelo modrega Socrata minula polperki, vost, da bi šel v artil roki Karibipi njen „pishei“. Preden pa predstavo hkrati, var potravnico načo, da se v tej povesti ne bojto strati na razlagejelne vorvare, ki te ga ali onega čačja, kakor žudi ne na absolutistične iznje naših gospodinj.

Arrea prima, sata est ..., zato poje Ovidius in žudi mi bi sedaj rekli, da je v „Rimi“ bilo tako, kakor včasih žalati, dobi, vendar žahrat nismo bili legatne,

više ne postano, da človek redno ne bude vedati
je sedanjost. Šinev omnikočku živeli tako. Kmalu
se je oglašil, kakoži zvonec in je tisto nadzgo neukropicil.
Vrh dečkov zagovola svoj kakovški hrib. Točka pa
pa razdelili v dva oddelka, ker so bila visili, da nista
prej vremej, aho se razredilo po vsem rimskem svetu:
Divida et imperia! Krem na nam je potekali dnevi v povi-
šoli brez posebnih zapletkov. Res so se začasnički izbrali nad
naravnimi glavnimi groznicami oblaiki pred vojno, še ne in je težko
pričakati do plohe, ki te je pa hitro polegla. Obaj bolj zavarujo
in zanimačivo je bilo priči pri risanju. Če prof., ki nas je imel
v leži umetnosti, mnajhen, bradat inot je bil res nadirek, ne
zem. Čeaki je zagnal kredu ali pa ključe proti temu, se
v temučini je bil že pri drugem ter ga lasal in hričal na
njim ne ve pretege, tako da je uboga živil kar zora obli-
vale. Ali, takoj nato je reškal s glavo brez jega župina občudo-
valna deska.

Bil je pa gospod tudi zavaren. Kasih zmanjša že lahko pra-
vil, da smo kar potekali od sonča. Če kdoč nam je pričaral,
dovol, da se je pred par dnevi odpravil v brigovino po sod,
platil za štorme. Tisti pride do branjanja in, kažešči noči

svileč kreščanje, ki ga nesvobodni narodi tako skrno prenašajo, hot veča življa, svetlobe. Mirili, oči, gojovo rečijo kakšne trde podplatje, ki bi bili za njega kakor načinč primerni. Žato uslopi. Ali vrag te poskrbi, kuya smrt! Haj je videl? Pospolitija je vikela, še no okvirsko sabljo nad kočenim, čilavim petelinom shakem se bo vrnil z jen skrat - študent. Če pri tem ni potreba, haja, da te uboga para mince zlobovja, shakisnina, se je pred vso lisočko ponatal krasinski gospodarji.

Kadar pa je bil izredno dobro volje, rani je tudi pro-
ročoval naročednost. Pri talentu je opazil talent za
risanje, temu je zahvalil, da bo še nekoc velik genij.
Ker odmerom pa je takoj srečoval, naj pride gibanec.
S, saj je itak neznamen, ker jih je Bog ob rojstvu zda,
čil le spremem vrečo po glavi, Sv. Duh pa je znesel vani
čil le mimo njega.

Bolj resno pa je bilo pri latinskih vah. Tu haj so
stolki kar delovali dan zaprem; pa že ni nič ču-
dnega! saj moderni, džahom nakljuceni nara-
boskeri naravnost žele, da so lobanje komuniščapi,
enčišči te premalo pororne za pravilno proučevanje

molekulov latinskega znamja do morganov. Šte, ko
nečmo bira vendarle prenagali vse, svire ter vse mo,
kar ne kaževo za uprejšnji v „Secundo“ slacili - na
še blizice. Čepravki so naslednji, ki so iz gubernejcev male,
tinega jekha tajš, nize, n klanjali, nire, mirarum,
nego, mensae, mensarum; pa žudi, oni, ki so do hunc
kta pšali viano prepričani, da je Gino moje žene bare
in da prva hodi z dverna počeh, z dverna pa po zahod,
so rajši podšli spet v svoj domovici kraj škradom sklepom,
da se ne bo do nikoli več zamisliti za ramen tropične zve,
ti in nosili, ker jim je žubče domače poročilo ~

(Veli je pričevanje.)

Načrti in dolga.

Lepa vsekaj solnce v čajini.
Nedolgo počasno
ravnata žarhe po dolini
in več jih, slošno piše.

Lepa je res lipo ~
a neprljivo
po greje ti samo telo,
a to povračimo.

Črpalne domače
nije držati.

Hopomilno vride,
nre mi občut pohodo.
Ko tečnu ramele,
bolestevo sanoto.

In dresa hreni
po solunci, po spredelici,
hopuzenja dosti
po sreči bleski.

Lepa je žujina,
lesja domovina.

Čirke hiše gostih jablan predi,
oča očna zdrobnimi pogledi

(Giso.)

Čirice na holmu med jablani, kot slahi
stroci se skitajo v zeleno okrite dreve in se kužijo
varne.

Čirin potok je krog vijih - in mir in potok je
v vijih. - Čirivje stroci tehkih hiš med zelenimi in
me je lepo. Vsi se poimajo. Pesem je pri vijih doma in
rcis in vrch. Žadvaljno kraljuje tri vijih in
nenešenih kolj ne poimajo. - Očka kisa med
jablani! Že mima in žka stane v dolino.
Kiere osi, očka očna, so zaverovane tako, oči oča,
ka, v doljo. Tam nekje harnor stane, je tisto, kdo.
Tam je bela ceska, ki vodi v modri. Vsi to ri ceska -
belá svila je z boci poseka. Tam, kjer se bela svila
preliva v modri barvi neba, tam je paradiš. Oj,
ki dajmo manilo! Tu nje slatko zaverovane oči,
da je za modritni zavesani paradiš, očka vsem sa,
riajo čivljene. Tu boli hič čuge, duše, feru in smel.

28

Živijo strasti, pamolnih kis med zelenjem jablan,
brez nenešenih hrepencov, brez gremčikov sporazanj.
Toda naenkrat zasrame oči, hori ohno, kakor da
jih je počilalo iz dalje.

Jablane zelene izgont se pred vzhini skri, da bo kastus
poled vdalj, ki vabi in ubij. Jablane zelene za mite pot
čerem, da se ne ujde hrepem na jih počitku boje, lesem ovečju
ki skriva sladek stupe v svoji časah.

Jablane zelene zriste pocrate ſoli v dolino za belovrbo,
čo cesto. Zakaj si ^{druha} pusti vnikil kis, vsega zavajanje, da se
je podpravil na pot k živju v klicu in ſa, kjer si zamislil para,
diz in kjer je našel živiljenje, živiljenje, ki izvira z in je cest
zavrnovanil vči, ki pričuje ſisot hrepencov in jih zgasne
nenešeno. Živiljenje, ki jamicu smeh mladil dnu. Živje,
ryje, ki da sporazanje, gremčike ſoči, snovi. Trnese
obrok vnikil ^{ili} dočni ves ubog in bolan med jablane.
Tome se razribornesi med ubožnimi, ker gremčike ſoč
od smuti je pr. nnanje, da je paradiš živiljenja -
prevara. Jablane zelene, zakaj zriste vejarni zakri-
le poti viem, ki pelje na belo vabo cesto.

Da je ostal pri prirodi neli, sovnil ubožnega ſoča, od snovi.
U.L.D.

